مسئوولیت متن و شکل بدوش نویسندهٔ مضمون میباشد، عقیدهٔ نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاین نمی باشد

لیکوال: ع . رشید
۲۰۲۳/۰۶/۲۶

دلته

خدایان خوشاله دي

(ناول)

لسمهبرخه

لیکوال: ع . رشید

(۱۹۹۵ ــ ۲۰۰۱ کلونه)

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولئ

زما دزده کړو وروستی کال و، له هیواده په نژدې څو میاشتوکې په پرله پسې توګه بد خبرونه داسې چې ملاماتوونکی وویوپربل پسې رارسیدل، وطن خونه یوازې لوټ اوبرباد شوی و، له هغه اوس دملانصرو برستن جوړه شوې وه چې په هره ښنده کې غلو یوبل وربانده واژه. دکابل له ورانیواوس هم دپیټواورونو لمبې پورته کیدې، داسې چې مساپروبه یې کیسې کولې، زندی پرزندی پسې دهیواد دمورغاړې ته ددې دخپلوناپوهو زامنو په لاس ورلویده، داسې چې یوه به تربلې پیاوړې او کلکه وه... دهرې ورځې په تیریدو سره به یې دهیواد دموردخپلواکۍ دعمرکمپله ورلنډوله، ملاجان خپله وکړه او ولاړ، طالب جان خپله درلوده چې دهغې له پاره یې خپله ځواني په اور لاهو کړه اوپه خپله سپینه لوبه کې یې سر دغورمې بوی کاوه...

داتولې وشوې، راغلې اولاړې، تردغه مهاله خو هم هرچا داویلای شول چې ګواکې دا زما کوردی اوښه مې چې زړه غواړې هغه په کې کومه... ددغه وړو وړو سیلیو مخه دیوه تو پان په لور خپله لاره ورنژدې کوله، هغه تو پان چې دهغه په پایله کې امریکایی لیونو دشوروي په پلونو خپل لیوني پلونه کیښودل اولکه لیونۍ غوا پروطن له یوې درنې سراړمۍ سره راغبرګه شوه داسې چې نه یې وچ کتل اونه هم لانده، پلمه یې یوه وه او کړل یې بل څه، له راتګ سره سم یې یوه توره بلا پرهیواد باندې را غبرګه شوه، زموږ کلی چې ان دشوروی دیرغل په شپوورځوکې هم په بمونو نه و لګیدلی په دغه کال ددوی په بمونوکې لولپه شو، زموږ زیات کلیوال په کې ومړل، زما دموراوپلار شهیدې جنازې هم دړنګ کور له انګړه ترهدیرې پورې ورسیدې، دهغوی له مرګه نژدې یوکال تیرو، خوما ته چا ددغې غمیزې په اړه څه نه وویلی، په همدغه کال چې زما وروستی کال و، زما یوه ورور دخپل لیک په ښنده کې داهم لیکلی وو چې:

ـ دخدای امر وشو، مور اوپلار دواړه دامریکایانوپه بمباریوکې نژدې یوکال دمخه له موږه بیل شول...

دهغوی لایوکال نه وپوره شوی، چې یو ورور مې هم په کټ مټ لاره له موږ بیل شو، اوس مې یوازې مشر ورور واو دژوند داتولې ستونزې...

دهمدغوبدو خبرونو را تګ او رارسیدنګ و او زما دسختې ناروغۍ پیل، نژدې شپږمیاشتې زما دغې ناروغۍ دوام وکړ، ډاکتران یې هم په لاملونونه پوهیدل، ځنې ډاکتران خو تردې حده راسره حیران شول، چې له ناچارۍ به یې راته ویې ویل، ستا ناروغي هم د انسانانو ناروغیو ته ورته نه ده، دوی سره له دې چې ماته دغه خبره نه کوله خو له یوه او بل سره به یې زما په اړه کوله،کله کله به یې داهم راته ویل که ستا دغه حالت وي کیدای شي لیونی شې...

سره له دې چې زما له پاره دلیوني کلیمه کارونه ډیره زیاته داندیښنې وړ نه وه، خو زما یوشمیردوستان یې خورا ځورولې وو، یوه ورځ زموږد پښتنو مشر اسدخان لالا چې په حیدرآباد کې اوسیده هم زما پوښتنې ته راغی، یوه ډاکتردهغه ترغوږ هم ورتیره کړې وه چې کیدای شي انډیوال دې لیونی شي...

خوده پرته له دې چې دډاکټرپه خبره باندې سوچ وکړی ورته ویلې وو:

ـ خیر، هغه پخوا هم په حال نه و، له دغې ناروغۍ خو به جوړشي خو چې نورڅه نه وي...

اسدخان لالا یوه میاشت راسره پاتې شو، زه هم یوڅه سره په واک کې شوم، ورته ومې ویل چې ته نوردرځه زه نورجوړیم او خپل کارونه که دخدای رضا وه ترسره کولای شم، خو هغه راته وویل چې، ته دخپل وروستي امتحانونه زر پاس کړه، چې هغه خلاص شول، زه یوڅه واړه کارونه نورهم لرم، چې هغه ترسره کړم، له هغه ورسته به درځخه ځم... جالبه خو داوه چې کله به پوجا اولکشمی زما لیدو ته راغلې، ترما به یې له اسدخان لالا سره ډیرې خبرې کولې ان چې کله کله به له ما هم سره جلاشول او له ما پرته به ترډیرو پورې سره غږیدل، داسې چې زه به یې په هغوباندې نه خبرولم...

اسدخان لالا هم زده کړی سړی و، دژوند په رمزوراز او دهغه په نوي ترنګ ترونګ باندې هم ترموږ ښه پوهیده، دی تر ما هم اکبرخان ته ورسکنی و، داسې ښکاریده چې دهغه او زما دواړو په

ستونزو باندې هم ښه خبرو، دهغه په مینه هم خبرو... ده اوس هم اکبرجان او پوجا دزړه له کومې پیژندل او هم یې لکشمی اوزه، هم زما دپلار اونورو خپلوانو په رضاپوهیده او هم داکبرخان دپلاراوکورنۍ...

لکشمی پوره شپږ میاشتې له ما سره هغه څه ترسره کړل چې ما هغه په ژبه نه شوای ویلای... هغې زما له پاره په شپو شپو وژړل، زما دروغتیا په خاطریې دزیارتونو اومندرونو نذرونه ومنل،پونې ته تللې وه هلته یې دپښتنې باباجان پرمزار چې زما معنوی پیره وه دزړه له کومې دعاوې کړې وې، زما له پاره یې دومره روپۍ په روغتو نواو درملونو باندې خرڅې کړې چې زما غوندې یوه زده کړې یا زده کوونکي له پاره هغه نا شونې وې... ان چې ډاکترانوته یې ویلی وو چې که زما درملنه له هندوستان څخه بهرهم شونې وي، دا تیاره وه چې ماهلته ولیږدوي...

داتول هغه څه ووچې زموږیارانو او په خپله اسدخان لالا هم په سترګوولیدل، کله چې زه له ناروغۍ راپورته شوم، یوڅه چې ما اوس په خپل شاوخواکې محسول،هغه داووچې اوس مې له خپلووطني یارانو هغه پخوانۍ کنایې اوکترې هم نه اوریدی لکه چې پخوا به یې ویلی:

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولئ

دهندوستان نجونه لولی مړبه دکړینه...
اویاهم هغه څه لکه چي پلارمي هم په خپل لیک کي راته کښلي وو...
ما ناداچي دهغوی دغه شان خبرو اوس دسرېتوب په وړاندي خپل زوږ له لاسه ورکړی و، او ګونګي شوي وي... داسي ښکارېده چي اوس ټول په دي باوري شوي وو چي ژوند له یوي داسي سرچیني را پیل کیږي چي هغه دانسانیت سرچینه ده، داسي څو ک به وي چي دماشوم له خندا خوند وانخلي اودهغه خندا به ورسره بدرګه نه کړي؟ داسي څوک به وي چي دسل کلن اړبوډا بابا خدمت ونه کړي او په درنښت دي راشه درشه ورسره ونه کړي...؟ که داسي څوک موکله ولید چي دغه ځانګړتیایي نه درلوده هم هغه انسان نه دی...
د ۲۰۰۰ زرم کال ورستی شپي ورځي وي، یوه ورځ سهار وختی له کوره و وتلم، چي اسدخان لالا دومره راته وويل:
- زه ځم درشي مي درته جوړه کړي، له غرمي وروسته یي درته راوړم، مقصد تر دریو بجودمخه به دلته سره ګورو...
زه هم ولاړم، خو خپل کار مي زر را خلاص کړ، داچي دهغه امر اوس زموږ له پاره دپلار ترهغه هم مهم و. ځکه نو دده له امر او قوماندي سره سم تردریوبجو دمخه بیرته کورته را ورسیدم، کله چي مي دکوردروازه پرانیسته، زموږ په کورکي دناستی له پاره ځای نه و، دکورمخه په موټرانو ډکه وه، زموږ چي څومره دوستان اوخپلوان وو، هغوی ټول راغلي وو، داسدخان لالا مشره خور هم له څو نورومیرمنو سره راغلي وه، زه یي دښځو کوټي ته ورلاړښونه کړم له شا مي داسدخان لالا غږ ترغوږ شو، چي خپلي خورته یي وويل:
- لږ لاس مساس پري ووهی، دریشی یي هلته ده، هغه وروغوندی، نور به له خیره سره روانیږو...
زه د لالا په دغه خبره باندي په ربښتیاهم سره حیران شوم، ځکه دوی په دغه باره کي له ماسره ډیرلږڅه هم نه وو ویلی، اکبرخان ته مي وکتل، هغه راته وويل چي:
- څه ځان تیارکړه... خبره دقام ده... لالا هرڅه په خپله جوړکړي، څه تاوان نه کوو...
زه پوه شوم چي اکبرخان له یوې خوا له ویشه په تالان رضادی او له بلې خوا په هرڅه باندي له پخوا خبرو ان چي په ډیرو ځایو کي یي زما استازیتوب هم کړی و...
پوه شوم، چي خبره څه ده، کالي مي واغوستل، ربښتیا خو داوه چي نور نو زه هم له اوږده رنځه وروسته په ژوند پکو شوی وم، اوس یوڅه چي ما هغه ته اړتیادرلوده، هغه مرسته وه، ځکه نو مي هیڅ هم ونه ویل اونیغ له اسدخان لالا سره دهغه په ښکلي او نوي ماډل موټرکي کیناستم، لاهم نه پوهیدم چي چیرې ځو اکبرخا ن نن داسدخان ماما موټر په خپله چلاوه... یوازي دلاري په اوږدو کي اسدخان لالا ترغوږ راتیره کړه:
- بچیه اخرمي ناخبره ور واده کړې... ددې بل خره خبره مي هم له تاسره یوځای کړه... مانا داچي زما اواکبرخان دواړو ودونه نن
داسدخان لالا او بي بي حاجي په خوښه نیول شوي وو اوموږ اوس ټول زما دواده په ورا روان شوي وو...
ما هیڅ هم ورته ونه ویل اونه مي دومره جرات درلود چي دبي بي حاجي په وړاندي دي په دغه باره کي څه ووایم، په دي چي څومره چي اسدخان لالا پرموږ برلاسی و، همدومره بی بی حاجي هم وه... په دغه شیبه کي ما ته زما فرانسوي هم صنفی کرستینا خبره رایاده شوه چي یومهال ماورته ویلی وو چي موږته نجوني زموږ پلرونه ټاکي، کیدای شي کله زموږ خوښه هم پکي وي خو زیاته نه... خوهغه په دغه خبره دومره حیرانه شوي وه چي وويل: که پرما باندي زما پلاراومور داسي کانه وکړي، زه خو به ځان مړکړم...
خوما ځان اوس درښتیاني زوم په شان نیولی و. بي بي حاجي اوس موږ ته دمور ځای درلود او داهرڅه ددي په خوښه اورضا تردغه حده را رسیدلي وو.
ډیروخت نه و تیرچي زموږ دورا شل دیرش موټران ټول دلکشمی دبنګلي په شاوخوا کي ودریدل، دبنګلی په هغه خوا باغچه کي لویه خیمه چي تر زرو زیات میلمانه په کي ځاییدل وهل شوي وه،دهغه له منځه مي دډولونو غږ واورید، کله چي انګړ ته ورننوتو نو دومره دوستان او یاران راغلی وو چي حساب یي په یوه خدای و، په دغو شپوورځوکي ډیلی په افغان مهاجرو ډک و، داسي چي په هربازار او هره مالت کي به یي لس او شل کوره اوسیدل... ځکه نو دهغوی ډیری راغلي وو، له بمبی، اسام او حیدرآباد څخه په سلګونو زموږ سود خواره ماما خیل اوپه نویو زده کړو بوخت همزولی زلمیان راغلی وو چي اوس ټول دلته په وار سره غریبنده ډولونو ته غوږې ځنې اوښتل را اوښتل... موږ دماني په انګړ کي دننه له موټره کښته شو، دلکشمي مور اوپلار زموږ هرکلی وکړ، بي بي حاجي مخکي او موږ ورپسي روان وو... موږ دلکشمی موردماني دننه لارښوونه کړو، هلته لکشمي دواده په ځانګړي سینګار کي چي په اول ځل لیدو خو ما هیڅ ونه پیژندله زموږ لاره څارله، کله یي چي په ماسترکي ولګیدي راته موسکی شوه، دبي بي حاجی او اسدخان لالا پښتوته ورتیته نه شوه، بي بي حاجي ته یي لکه زموږ دښځوغوندي غیږه ورکړه او لاسونه یي ور ښکل کړل، داسدخان لالا لاسونه یي هم ښکل کړل، هغه یي هم لکه دخپلي لورپه شان په سرلاس راتیرکړ او په

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکني د لیکنیزی بنې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکي په ځیر و لولئ

درنښت يې بدرګه او وېنځوله، زما دغې ننداري ته ښه پام و، دېولونو مست دربې اوچت و، زمونږ دځوانانو مشر خان زاده ان ترغرمې دمخه هلته رسيدلې و ځوانانو په وار وار سره اتڼو نه اچول، اودلکشمي دپلار بنګله نن په ښتياهم درنو خوښيو په سراخيستي وه. زه لاناست نه وم، چې دلکشمي مور دميزله سره زمونږ سپيځلې کتاب په خورا درنښت سره دميزله سره راکوز کړ لومړې يې زمونږ په سرونيواوبيايې پرمونږدواړو باندې ښکل کړ، ماهم ښکل کړ، لکشمي هم ښکل کړ... کله چې دهغې سترګې اومخ پرهغه سپيڅلې کتاب ورپرې وتل دزړه هغه درزامې چې دغې ماني ته راننوتی وم او راسره پيداشوې وه اوس آرامه شوه... لکشمی زما مخې ته له بسم الله ويلو سره رانژدې کړ، ما په درناوي سره ښکل کړ، زما له درناوي وروسته يې دهغه لومړی پاڼه راواړوله، او ما ته يې وويل چې لومړی مخ (الحمدالله) يې زه ولولم... ما هغه ولوست، خو ترڅوچې مې ترپايه رساوه، لکشمی زما څو تيروتنې را سمی کړې، دويم مخ که ښتيا درته ووايم، زما سم نه و زده، دهغه په لوستلو باندې دې پيل وکړ، ذالک لکتاب لاريبه... هغه يې په داسي زور اوزيرسره ولوست، چې زه يې حيران کړم، ددې داکار زما له پاره داسي هيښنده جتکه وه چې ما فکروکړ زه کوم خوب وينم او که په دغه دنياکې نه يم... اوهغه مخ يې ترپايه ولوست...
بی بی حاجی هم په ټوله کيسه خبره وه، يوازې زه وم چې لکه پردی اوس له داسي يوې نوې پيښې سره مخامخ کړم، ما لکشمي ته وکتل، هغه راته موسکی شوه، ان چې دلومړي ځل له پاره يې داهم ترغوږ راتيره کړه او راته ويې ويل چې:
- زما لس سيپارې قران شريف په ياد هم دي...
اصلی خبره خو داوه چې لکشمی له هغې ورځې چې کله زيږدلې وه، له خپلې انې سره اوسيده، له هغې سره لويه شوې وه اوهغې يې دمور اوپلار په خوښه او سلا هغه مسلمانه روزلې وه، اوپرهغې يې ټولې اسلامې زده کړې کړې وې، ان چې دهغې نوم هم بل څه و، خو داچې پلاريې ته يې خورا ګرانه وه، دې ځان اوس دپلارپه خاطر په دغه نامه سره نا متوکړی و... زما له پاره دنه منلو خبره داوه چې اسدخان لالا او بي بي حاجی چې په خورا سختی سره به يې داسي يوې خو شالي ته رضايت ښود اوس داسي شوي وو لکه
رواني اوبه... هغوی په دغه باره کې له ماسره هيڅ نه وو ويلي، ما فکرکاوه چې ددې خبرې لامل به داوې، چې هغه زمونږ دواړو په ټولګيوالتوب باندې خبردي، هرڅه ورته څرګند دي اوهم نه غواړي چې په دغه برخه کې ما ډيروغږوي، په دې چې دوی فکرکاوه زما داوږدې ناروغۍ يولامل هم دغه خبره ده، داچې له هرچا به يې اوريدل چې کيدای شي زه ډيرزر ليونی شم، دغې خبرې په خپله پردوی باندې خپله اغيزه درلوده، خواوس راته څرګنده شوه، چې اصله خبره څه وه؟ ان چې په دې وروستيوکې يې له ما سره ديوڅه په باره کې هم څه نه وو ويلي، يوه ښيګړه چې دپوښتنې له پاره يې اړتيانه وه هغه دهندوستان دواده دود و، چې په هغه کې لکه زمونږ دوطن غونډې دهلک ملا په خرڅونواو سياليوباندې نه ماتيږي... دلته هلک دانه شي ويلای چې:
غم دی دلالي په سر ـ مسته دې تازه ګرزي
دلته خبره سرچپه ده، ماناداچې:
غم دی دلالي په سر ـ مست خان دتازه ګرزي...
ماناداچې د واده ټول خرڅې دنجلي پر کورنۍ باندې پيتی دی...
بله مهمه خبره داوه چې اسدخان لالا او بي بي حاجي اوس ترما له لکشمي اوپوجا سره ډيربلد شوي وو، له هغوی سره يې هغه ټولې خبرې چې له ما سره يې ويل نه غوښتل او يابه دوی پوهيدل چې زما او زما دخپلوانو فکرونه له يوه اوبل سره توپيرلري هم له دوی سره شريکې کړې وې، خو داچې دوی پرما اغيزدرلود، همداوه چې دوی هم ترما اوس په هغه برخه کې چټک لاس په کارشوي وو. دوی په دې پوهيدل چې زما له پاره ډيرې دودونه او ارادتونه ډيرمهم نه دي، په دې چې زه پوهيدم چې په ځينو وختوکې نورانساني ارزښتونه شته چې هغه هم سرې بايد له ياده ونه باسي،په داسي حال کې چې دا خبره او دهغې زغم دهغوی له پاره چې زه ورپورې اړوند وم ګران کارو. لکشمي هم په دغه رمز باندې اوس پوه وه. له اسدخان لالا سره يې هم اړيکي ترما هم کلک شوي وو، داسي چې يوځل ګل زرک خان له لندنه لالاته يو نوی ماډل لپ ټاپ کمپوټر رااستولی و، ډيره موده هغه ته چا لاس نه شو وروړای، خو لکشمي او پوجا هغه په څو شيبوکې ورته کاري او تياريې پښتو توري هم ورته کښته کړي دده په واک کې ورکړي و، له هم هغې ورځې وروسته به چې دوی هرچيرې له هرچا سره مخامخ شول، نودايوه خبره به يې ورته کوله:
- نجلی اوهلک چې کران(قران) او کمپوټر زده کړل، نوره هغه که ددنيا په هرکنج کې وي نه بې لارې کيږي، بايد چې سرې يې درناوی وکړي او په سريې وګرزوي...
په دوی هم ددغه شان يوه پيغام سام لويدلی و، ځکه يې هرڅه پرته له ښه اوبده سره له لکشمي دوی سره منلي او جوړکړي وو...
اکبرخان اوپوجا په بله خونه کې چې هلته هرڅه تيارې دهغې دکورنې له خوا نيول شوی و ناست وو، خو مونږ له يوه اوبله نه وو خبر هغوخپل کارکاوه اومونږ خپل، زما خواښې په خپله عقيده دزړه له کومي باورمنه اووياړنه وه، همداوه چې له دې پلوه زما زړه ډاډه شوی واو زه اوس لکه ښتينې پاچا له لکشمی سره پرتخت ناست وم، له هغې نجلی

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له مونږ سره اړيکه ټينګه کړئ maqalat@afghan-german.de
يادونه: دليکنې د ليکنيزې بنې پازوالي د ليکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله ليکنه له راليرلو مخکي په ځير و لولئ

سره چې داځوکاله موږ له یوه اوبل سره ناسته پاسته درلوده، خو تراوسه هم ما هغه نه وه پیژندلې، هغې چې کله ذالک لکتابه لاریب... ولوست، ما ته دهغې مورنې انا رایاده شوه، ما هلته دهغې په شاهانه بنګله کې هغه زړه ونه، هغه زوړ قبر او دهغه پر سر په هغه لوړه تاخچه کې هغه زوړکتاب، هغه چې ما پرانیست، ښکل مې کړ او لکشمی په هغه مهال ماته ویلی وو چې پرې پوهیږې او ما ورته ویلی وو چې پوهیدل خو څه کوې چې باور هم پرې لرم... سره له دې چې کتاب ډیرزوړ و، خو کله چې ما پرانیست دهرې کرښې توري یې لکه مرغلرې داسې روښانه وو... ما ته هغه کتاب را یاد شو، اوهغه دروغ رایادشول چې ما دلاپې په توګه لکشمي ته، هغې ته چې پنځه لس سیپارې یې په یاد وې ویلی وو. زه اوس په دغه شیبه کې په خپلو دغو درواغو باندې له هغې څخه شرمیدم، په دې چې ما لکه زموږ دهیواد دیوې دورې مشران له الحمد الله سره داسې حال درلود چې غلطۍ مې لکشمي رانیولې، نو په نور کتاب کې به مې څه حال و؟

زما هرڅه اوس زما دخوابښې ترلاربښونه لاندې ترسره کیدل، هغه په خپله عقیده باندې دزړه له کومې باورومنه وه، داکبرخان په سرخانې کې هم دپوجا له خوا دهغې ماما ولاړو، مانا هرڅه چې ترسره کیدل، هغه ټولې خبرې اسدخان لالا او بي بي حاجي له پخوا څخه حل کړي وو.

زه لاتراوسه هم دچا خبره په خپل واده کې ګنکس وم، هرڅه مې چې لیدل، هغه ټول هغه څه وو چې زما له تصوره دباندې وو، په دې چې ما کله هم په دغه ټولنه کې هغه تصورنه شوکولای، لکه چې زموږ په خپل کلی، کور اوهیواد کې و... له یوې خواڅخه دښځواونجونو دسندرو غږ هم اوریدل کیده، چې وروسته بیا زموږ کوټې ته ټولې رانڼوتې اودلکشمي ترڅنګه یې (د رامي خورې، رامي خورې) مشهوره بدله چې دهند پټانان یې په خپلو ودونو کې بولی په مزو مزو له ګډاوو اوخنداوو سره یوځای ویله، درامي خورې سندرې وزن په خپله یوسوچه پښتو وزن دی، خو داچې پښتنو په هندوستان کې کلونه کلونه تیرکړی او خپله ژبه یې له لاسه ورکړې، او س هغه سندره په اردوکې بولي...

داهرڅه اوس دلته روان وو، څو شیبې لانه وې تیرې چې زموږ پخوانې مولوي اکرام الدین صاحب چې کلونه مخکې له غزني څخه راغلی و اوخپلې زده کړې یې هم په دیوبند مدرسه کې بشپړې کړې وی، او زموږ هندي ملګروبه وکرم صاحب باله له نژدې شلوتنو سپین ږیرو او مشرانو سره زموږ دکوټې مخامخ لویې کوټې ته ورننوتل، هغوی اوس دنکاح له پاره راغلي وو، او زموږ نکاحوی یې کولې، دا چې زه تراکبرخان مشروم، نو ځکه یې لومړی زه وربللم، لکشمي هم خپل پلاروکیل اسدخان ماما ونیو، ایاتونه ولوستل شول، دعا وکړل شوه، او هغه مراسم چې دنکاح له پاره اړین وو، هغه ترسر شول، نقل وویشل شول، او ناستوکسانو زما دخسرپه ګډون ټولو زه په غیږه کې ونیوم او ما ته یې په وار وار سره زما د واده مبارکي وویله، مولوي صاحب ددې ترڅنګ چې ما ته یې مبارکي راکړه دټولو حاضرو کسانو په وړاندې داشاهدي هم ورکړه چې:

ـ دغو دواړو نجونو ته هغه مهال چې ددوی کورنې له هیواده دباندې وې اودوی دواړې له شهزادګۍ ګبانو سره دلته اوسیدې ما قرانی تعلیمات ور زده کړي دي، هغوی دواړې تردولت خان اواکبرخان هم په عقیده پیاوړې دي، اوهم په پوهه زما دغاړې خلاصې وي چې دوی دخپلې انې په همت مسلمانې روزل شوې دي، له دوی سره په دغه کار کې ددوی پلرونو او ټول خپلوان هم نظروو اودي...

زموږ هغه ټولې پوښتنې او سوچونه چې له اوږدې مودې دیوې کړۍ په توګه زموږ ترزړونو او ذهنونو تاو راتاو وو، هغه ټول داسې

په اسانې سره ځواب شول، چې ما فکرکاوه، موږ په هند کې ژوند نه کوو، زموږ واده یوربښتینې واده نه دی، بلکه غواړو دلته یوازې دیوه فلم له پاره یوه صحنه جوړه کړو... خو وروسته مې چې ښه ځان سره وخوځاوه او ښه ځان ته ځیرشوم، پوه شوم چې نه، دایوه داسې ربښتیاده چې هرچا ته یې ووایې، هغه یې یوه انځوریزه صحنه ګڼي...

زموږ واده وشو، په زرګونو خلکو په کې ګډون کړی و، داسې اتڼونه پکې وشول چې له ډیرې مودې دلته چا نه وولیدلی اوداسې ډولونه پکې ودربیدل چې دزرګونوکورکلي ورکو یادونو او رنګونو ته یې نوی رنګ ورکړ، زموږ ټول سودخواره کلیوال له هرې خوا سره راټول شوي وو، ملوک ما ما چې له احمداباده تر کلکتې زموږ دغونډواوباڼدارونو ګل بلل کیده هم راغلی و، هغه په ټول شلګراو غزنی کې یونامتو ټوکمار و، چا به لاداهم ویل چې دی دشلګردنومیالی ټوکمار (ولو) اویاهم دسلطان باغ د (ر.خان) له خپلوانو څخه و، ولو هماغه لوی ټوکمار و چې مجاهدینو دخلقیانو پرچمیانو رژیم ته د سندرو اوټوکو ویلو په ګناه وواژه، خلکو به کیسه کوله، چې کله ملایانو دده د وژلو فتوا صادره کړه او زړه ته یې ورسیده چې ښنې خو یې نه، نو یی د وروستۍ خبرې په توګه ورته ویلی وو: اوملایانو، تاسې ټول عمرشکنې خوړلې عقل مو په سرکې نشته، تاسې هم په دغه عقل ژوند ي پاتې کیدونکی نه یې، زه یوټوکي یم، زه خپله دنیالرم، خپل خوله لرم او خپله خندا اوژړا، له ماسره کار مه لرئ، له دی تش په نامه جهاد مهاده څه نه جوړیږي... دواک او ګدۍ تاسې نه یاست... خپلې شکنې وهئ او ولو ته دعاوې کوئ....

وایي چې ملایان نورهم ورته په قهرشول، ټولو مشرملا ته کتل، هغه هم ورته په قارشو.... دځوشیبو له پاره ارامې شوه، خو معلومه وه چې ټول هغه چا ته چې وژل کوي، سترګې په لاره وو، له څو شیبو وروسته یې له کوم قصاب ملا که قاري سره چاړه په لاس کې ولیده، زړه طاقت ونه کړ ځکه یې د وروستی ځل له پاره په ملایانو خوله ورخلاصه کړې وه چې:

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولئ

ـ اوملایانو له هغه لویه مو رانیولي تر دغه واړه چړي پورې مو میندې او خویندې.... نورڅه ته ګورئ، ما خپله کلیمه دوخته لوستې... هلئ زرکړئ چې درڅخه مردارنه شم....
او دغزنی ددغه نامتو ټوکې سر په همدغه وروستې خبره باندې پرې شو...
دسلطان باغ په (ر.خان) پسې هم کورته ورلویدلی وو،هغه ترې پټ شوی و، نورڅه یې نه وو موندلی، په خپله میرمن یې غږ کړی و، چې دخره تر کته لاندې یې پټ کړی، هغې داکا روکړ، خدای مجاهدین پرې کانه اوړانده کړل او دی یې ونه موند، له هغه وروسته یې خره ته تر... درناوی کاوه، هغه کته یې دخپلې میرمنې په بنارسي شال کې نغښتې وه اوهرچا ته به یې ویل چې زه خدای وژغورلم او دغې دخره کټې وژغورلم... هرځای به چې کیناست په اوله خبره کې به یې له خره اودهغه له کټې څخه ترانسانانو دمخه مننه نه هیروله...
ملوک ماما هم داسې یوڅوک وچې دهغوي لاره یې څارله، په هغه شپه یې هم دچا خبره عالمونه هم وخندل اوهم یې ژړول، په سلګونوټوکو کې یې یوه داهم وه چې، کله امریکایانو پرافغانستان یرغل وکړ، هرچا به چې دطالب اوالقاعدی پرضد خبرې کولې، دداسې خلکو به ډیردرناوی کیده، ده ویل، چې زما یوکلیوال هم له دغه بدلون سره سم ځان دداسې کسانوپه پوستکې کې ځای کړلاوطن ته نه و راغلی... ماپه خارج کې ولید، یوه ورځ په یوه میلسمتیا کې سره ناست وو، ماته راترغوږ شو، چې دولت مې غټ سړی ټاکې، روان یم ځم کابل ته... ملوک ماما ویل چې ما خو هغه سړی پیژاند، چې ددوو خرو اوربشې یې هم نه شوې ویشلای، ماته هغه زموږ دکلی دڅاه کیندلو کیسه رایاده شوه، یوکال چې دکاریزه اوبه وچې شوې کلیوالو پریکړه وکړه چې: موږ باید دغه کوهی چې له کلونو کلونو همداسې پاتې دی او هلکانوله تیږو او خاورو ډک کړی، پاک کړو،که نه پرکلي باندې بده ورځ راتلونکې ده... پریکړه همداسې وشوه چې باید کوهی پاک کړل شي، یو ځوان راوړاندې شو، او ویې ویل چې زه ورکښته کیږم... کلیوالو هغه په رسۍ وتاړه او کوهي ته یې چې ډیرژور و ورکښته کړ، ځوان چې کله دکوهی تل ته ورنژدی شو، هلته یې دسترېیا اوډار احساس وکړ، له کښته یې غږ راوکړ چې: درپورته مې کړئ... خلکو ځواب ورکړ چې اوس دومره کښته شوې یې یوڅه وکړه... خو له کښته همداغږ راته چې: درپورته مې کړئ... درپورته مې کړئ...
بیاهم خلکو هیله ترې وکړه، چې له زغم څخه کارواخلی... او یوڅه خواري وباسئ...
خوځوان نوردزغم نه و، ځکه یې له کوزه په اوچت اوازورته راغبرګه کړه چې:
ـ داکوهی راباندې پاکوئ او که یې راباندې مرداروئ...؟
ملوک ماما وویل چې ما خپل کلیوال ته وویل چې:
ـ د دولت د کور ودان وي، خو دایوه پوښتنه له ما سره ده اوهغه داچې ته خو دهیڅ وایې نه یې، زه نه پوهیږم چې پرتاپاکول کوي اوکه مردارول....؟
اوزموږ ودونه په داسې نه هیریدونکوولولوکې کې ترسره شول....

پاتې لري

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولـئ